

РЕШЕНИЕ

№ 6341

гр. София, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5640** по описа за **2023** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от началник - сектор при СДВР, Отдел „ПП“, чрез юрк. Д., против Решение № 1867 от 24.04.2023г., постановено по НАХД № 18004/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 19-4332-019266 от 04.10.2019г. на Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

В касационната жалба се сочи, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът твърди, че в АУАН и НП нарушението и обстоятелствата, при които е извършено са подробно описани, фактическата обстановка е ясно описана. Твърди се неправилно приложение на материалния закон, тъй като съдът е приел, че не са налице достатъчно доказателства за извършеното нарушение, а в тежест на нарушителя е да докаже наличието на обстоятелства, с които да обори отразеното в акта. Позовава се на практика на ВАС в тази насока. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение.

Касаторът не се явява и не се представлява в открито съдебно заседание.

Ответникът по касационната жалба – Ч. Г. Т., чрез адв.М. е подал становище –

отговор, в който оспорва касационната жалбата и претендира разноски, съгласно списък. В с.з. ответникът по касация се явява лично като изразява становище за неоснователност на касационната жалба, моли същата да бъде оставена без уважение. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, доводите на страните и заключението на прокурора от СГП, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок, в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол пред СРС е наказателно постановление №19-4332-019266 от 04.10.2019г. на Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на Ч. Г. Т. са наложени административни наказания, както следва: 1. „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 137а, ал.1 от ЗДВП, на основание чл. 183, ал.4, т.7, пр. 1 от ЗДВП; 2. „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл.100, ал.1, т. 1 от ЗДВП, на основание чл. 183, ал.1, т.1, пр. 1, 2 от ЗДВП; 3. „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл.100, ал.1, т.2 от ЗДВП, на основание чл.183, ал.1, т.1. пр.3 от ЗДВП, „глоба“ в размер на 20 лева за нарушение на чл. 186, ал.7 от ЗДВП, на основание чл. 185 от ЗДВП и глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл.70, ал.3 от ЗДВП.

От фактическа страна СРС е приел следните установявания на административно-наказващия орган - че на 17.07.2019г. в 17:30 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], Т. управлявал лек автомобил „Пежо 307“ с рег. [рег.номер на МПС] като при кръговото кръстовище на метростанция „Л. шосе“ бил: 1.без поставен задължителен обезопасителен колан, с който е оборудван автомобилът; 2. не носи и не представлява свидетелство за управление на МПС от съответната категория (СУМПС) и контролен талон към СУПМПС, а само техни ксерокопия 3. не е изпълнил задълженията си в срок и управлява МПС с наложено наказание глоба с фиш, незаплатена в срока за доброволно плащане и 4.управлявал МПС без включени задължителни къси или дневни светлини. По отношение на тези констатация срещу водача на МПС е съставен акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното пред въззивния съд наказателно постановление.

Пред настоящата съдебна инстанция не са представени нови писмени доказателства.

За да отмени НП по отношение на гореописаните нарушения СРС се мотивира с неговата незаконосъобразност. Въз основа на събраните по делото доказателства не намира за безспорно установено, че ответникът Ч. Г. Т. е извършил вменените му административни нарушения по чл.137а, ал.1; чл.100, ал.1, т.1; чл.100, ал.1, т.2; чл.186, ал.7 и чл.70, ал.3 от ЗДВП. За нарушението по 70, ал.3 от ЗДВП съдът е преценил, че е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като същото не е посочено в АУАН, следователно остава недоказано. Софийският районен съд е изтъкнал, че при разпита му като свидетел актосъставителят няма какъвто и да било съхранен спомен за обстоятелствата около проверката като дата и време, а само споменава, че е автор на процесния АУАН. Оттук Съдът е приел, че нарушенията не

са доказани по безспорен начин, а тежестта за това е била на АНО, като АУАН не се ползва с материална доказателствена сила.

СРС е анализирал посочените от АНО в АУАН разпоредби и словесното описание на деянието. Съгласно посочените като нарушени разпоредби ответника е нарушил чл.137а, ал.1; чл.100, ал.1, т.1; чл.100, ал.1, т.2 и чл.186, ал.7 от ЗДвП, а с думи нарушението е описано като “ водачът не представя СУМСП и КТ, както и СРМПС II, водачът управлява без поставен обезопасителен колан, незаплатена в законоустановения глоба и без включени задължителни къси или дневни светлини“, поради което дадената правна квалификация, не отговаря на словесното описание на деянието. Разпоредбите на ЗДвП, посочени в НП, се явяват неотнормирани към фактологията, посочена в АУАН и НП. СРС е счел, че има допуснато несъответствие в АУАН и НП между словесното описание на нарушението и дадената му правна квалификация с посочване на отделен ред съответните правни разпоредби.

Изложените от СРС мотиви не намират опора в закона, доколкото разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП изрично предвижда, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. С цитираната норма законодателят е установил презумптивна доказателствена сила на АУАН и изключение на правилата за доказателствената тежест. Презумпцията, видно от редакцията на нормата, е оборима. Начален възможен момент на оборването е предоставената възможност на нарушителя да подпише акта със съответните възражения. Нещо, което ответникът не е сторил. Оборване на доказателствена сила на АУАН не е направено пред административно-наказващия орган или пред СРС. Констатациите на АУАН са подкрепени от показанията на свидетеля В., който макар да няма конкретен спомен за ситуацията, потвърждава, че е съставил и подписал акта и е категоричен, че има свидетел, с който са видели, че водачът е без поставен обезопасителен колан и за да го спрат, очевидно автомобилът е бил в движение. В тази си част решаващият извод на въззивния съд за недоказаност на нарушенията от т.1 до т.4 е неправилен.

Правилен обаче е решаващият извод за осъществено процесуално нарушение от страна на административно – наказващия орган поради неяснота на административното обвинение. Посочените нарушени разпоредби в АУАН не очертават състава на фактическото описание на нарушението. От горното следва да се приеме, че е налице неяснота на административното обвинение, което води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. АНО е искал да санкционира нарушението на правилата за движение по пътищата, които счита, че са в нарушение на закона и по – конкретно „водач, който се движи с МПС през деня без задължително включени светлини през деня или с къси светлини“, но не е посочил конкретно нарушената разпоредби на отделен ред, забраняваща тъкмо това. За първи път това е сторено в т.5 от НП. Административнонаказателна отговорност не може да се извлече по тълкувателен път чрез посочване на различни разпоредби, както в случая е направил наказващият орган в НП, в нарушение на ЗАНН и ЗДвП.

При този изход на спора, в полза на ответника се дължат разноси в размер на 80 лева за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а в полза на касатора следва да бъдат присъдени направените разноси, представляващи заплатен хонорар за адвокатска защита в настоящото съдебно производство от адв. М., съобразно уважената част, а именно 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, XI-ти Касационен състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение № 1867 от 24.04.2023г., постановено по НАХД № 18004/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103-ти състав, в частта, с която е отменено НП № 19-4332-019266 от 04.10.2019г. на Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което са наложени административни наказания, както следва:1. „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 137а, ал.1 от ЗДВП, на основание чл. 183, ал.4, т.7, пр. 1 от ЗДВП; 2. „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл.100, ал.1, т. 1 от ЗДВП, на основание чл. 183, ал.1, т.1, пр. 1, 2 от ЗДВП; 3. „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл.100, ал.1, т.2 от ЗДВП, на основание чл.183, ал.1, т.1. пр.3 от ЗДВП, „глоба“ в размер на 20 лева за нарушение на чл. 186, ал.7 от ЗДВП и вместо това постановява:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 19-4332-019266 от 04.10.2019г. на Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което са наложени административни наказания, както следва:1. „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 137а, ал.1 от ЗДВП, на основание чл. 183, ал.4, т.7, пр. 1 от ЗДВП; 2. „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл.100, ал.1, т. 1 от ЗДВП, на основание чл. 183, ал.1, т.1, пр. 1, 2 от ЗДВП; 3. „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл.100, ал.1, т.2 от ЗДВП, на основание чл.183, ал.1, т.1. пр.3 от ЗДВП, 4.„глоба“ в размер на 20 лева за нарушение на чл. 186, ал.7 от ЗДВП.

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕТО в останалата част.

ОСЪЖДА Ч. Г. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение пред АССГ в размер на 80 (осемдесет) лева.

ОСЪЖДА СДВР, да заплати на Ч. Г. Т. разноски представляващи заплатен хонорар за адвокатска защита пред АССГ в размер на 100(сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: